

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Disputatio de statione solis, ad Jos. X, 12. 13. 14.

**Abicht, Johann Georg
Werchau, Johann Gottfried**

Lipsiae, 1713

§. XIII.

[urn:nbn:de:bsz:31-130599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130599)

poeticus, quod nobis tamen non videtur, persuasus sum, non sufficientes adesse rationes, ut suspicemur Scriptorem verbis jam allegatis hyperbolice esse locutum. Factum narrat, non potice ludit scriptor. Dixerat enim Josuam esse precatum, ut Sol & Luna starent, deinde addit, DEum desiderio ejus satisfecisse, & quod maximum, nullam neque antea, neque postea diem similem esse visam. Quæ omnia nos confirmant, Scriptorem de veritate miraculi fuisse persuasum & confirmatum. Quæ porro Cl. Vir de radiorum *Refractionibus*, & sole post occasum viso disserit, ex *Physica* constant; sed ita sunt comparata, ut diem longiorem non reddant. Ita & quæ de extraordinario lumine profert, quod speciem & vicem Solis & Lunæ præbuerit, vel eandem DEi potentem manum requirunt vel parhelium respiciunt, quem his verbis descriptum esse nemini facile persuadetur. Et licet miraculum variis modis effici potuerit, ut Sol & Luna Israelitis stare viderentur; existimamus tamen tutius esse, hæc non scrutari, quam incertis mentis cogitationibus inhærere. Placent nobis, quæ eruditissimus *Grew*. L. IV. Cap. V. p. 203. scripsit: *What made it so to do, whether the approach of some dark and unknown celestial body, or other cause, who can say or gain-say? Quid efficebat hoc, num appropinquatio tenebricosi & incogniti corporis, an vero alia causa, quis hoc potest dicere.*

§. XIII.

In asserenda hujus miraculi veritate nullis præterquam biblicis argumentis utimur, sola enim codicis sacri auctoritate miraculum nostrum creditur. Si itaque ex ipsis codicis verbis demonstraverimus, Scriptorem de miraculi veritate fuisse certum, illudque ejusmodi verbis descriptum, ex quibus nullus linguæ peritus alium sensum haurire possit, miraculi nostri veritatem evidenter constare judicamus. Situs locorum, uti supra visum, ostendit, Josuam in monte Beth-horon stetisse, & per Gibeon Solem occidentem & per Ajalon Lunam orientalem conspexisse. Locorum itaque posi-

tus veritatem miraculi adstruit, variis antiquis testimoniis comprobatus. Si porro verba ipsa legas, cognosces, Josuam precibus Solis & Lunæ moram supra horizontem a DEO petisse: *Tunc locutus est Josua ad Dominum, die, quo tradidit Dominus Emoræos, coram Israelitis, dixitque: Sol in Gibeon expecta, & Luna in valle Ajalon.* Anxium Josuæ animum intelligimus, enixeque rogantem, non verbis ludentem ex more poetarum. Rogat DEum, ut diem prolonget. Hic nihil ficti, nihilque poetici, vel quod ludentis ingenii esset, observamus. Pergit historicus vers. 13. desiderio Josuæ fuisse satisfactum, diemque illum longiorem redditum: *Et expectavit Sol, & Luna substitit, donec se ulcisceretur gens (Israelitica) de inimicis suis.* Neque hic quicquam ficti vel poetici ingenii apparet: Probat enim Scriptor, quod narraverat, miraculum, documento cœvo, Libro nempe istius Recti, h. e. Carmine lugubri in obitum Josuæ composito, quod ex sequ. Disputatione prolixius constabit. Verba carminis sunt:

*Stetit etiam Sol in celo,
nec festinavit occidere circiter die integro.*

Ex Ægyptiorum imo Israelitarum more, sive propheta, sive sacerdos Josuæ demortui laudes, uti David Saulis, celebravit, & inter alias res ejus gestas præclaras, narravit admirandam Solis & Lunæ Stationem, ejus precibus impetratam. Nec cogitandum, sacrum, qui hæc addidit, Scriptorem poetica facti narratione fuisse deceptum, ut verba vatis alio acceperit sensu, quam ipse intendit. Provocat enim Scriptor, ad documentum Israelitarum manibus tritum & notum, qui errorem detegere potuissent. *Nonne hoc scriptum est in Libro istius Recti?* Nec præsumitur, DEum permisisse, ut propheta divina inspiratione scribentes, errorem comprobaverint, ex falsa poetæ interpretatione ortum. Approbat vero miraculum Jesaias veracissimus Propheta Cap. XXVIII, 21.

*Nam sicut in monte Perazim surget Dominus,
Sicut in valle apud Gibeon irascetur,*

ad

*ad faciendum opus suum, opus suum extraordinarium,
& ad operandum operationem suam, operationem ex-
traordinariam.*

Quibus verbis fatetur, vera esse, quæ in Josuæ Libro h. l. leguntur. Cum Jesaia consentit Habacuc, qui in Cantico suo Cap. III. vers. II. magnalia DEi celebrat, & inter alia ex nostro Josuæ loco refert, Solem & Lunam stetitisse:

Sol & Luna stetit in habitaculo suo.

*In luce sagittarum tuarum (fulgurum) ambulaverunt,
in splendore fulgurantis haste tue. i. e. (fulminum
tuorum ambulaverunt hostes.)*

Quibus verbis partim Solis & Lunæ statio approbatur, partim ad tempestatem respicitur, de qua noster Scriptor vers. II. refert: *DEum eodem tempore in hostes demisisse lapides magnos e caelo, ut plures mortui sint lapidibus grandinis, quam quos Israelitæ gladio interfecerunt.* Si ad Scriptorem nostrum redimus, plures veritatis testes legimus. Versu enim 14. pergit, non fuisse, neque antea, neque postea, diem illi similem. Quod dum subjicitur, postquam dixerat, *Solem stetitisse die circiter integro*, necesse est, ut longiorem diei moram respexerit, quo nullus unquam similis dies fuit. Tandem additur: *DEUM auscultasse voci viri Josuæ*, h. e. DEUM Josuæ desiderio respondisse, & diem illum protraxisse, quia ipse DEus pro Israelitis pugnavit. Non existimamus, quemquam fore, qui animo libero & ingenuo ex his verbis alium sensum extrahat.

§. XIV.

Vidimus longiorem fuisse diem reliquis diebus, quæritur itaque, quamdiu sol quieverit, & quot horarum dies illa fuerit? Duæ occurrunt phrasæ, ex quibus quæstio solvenda est. Primo vers. 13. dicitur: *expectasse Solem, & substetisse Lunam, donec ulciscerentur se Israelitæ de inimicis suis.* Ex quo intelligimus, moram Stationis Solis fuisse sensibilem. Si enim in mentem revocamus, quod Josua in vespera preces ad DEum fuderit, cum Solem occidentem videret, & parum lucis ad hostes persequendos superesse sciret, & deinde per-